

מגאולה לגולה

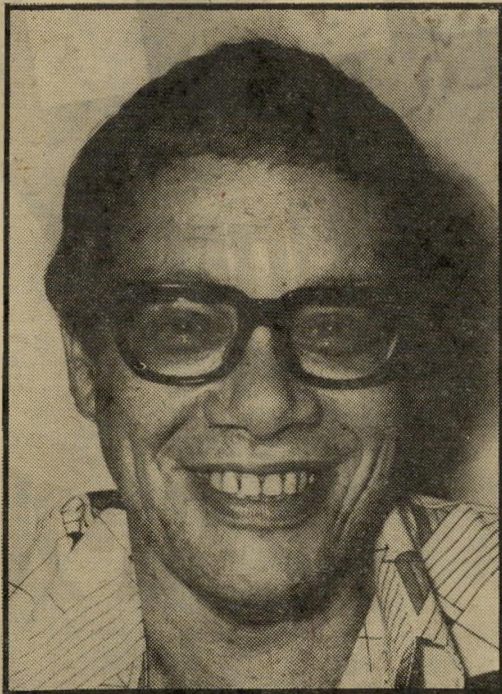
גיבעה שממנה לא יירדו הישראלים לעולם, ושהשטחים המובטחים אינם כבושים.

גם לישראלים שהם תושבי ארצות-הברית מותר להביע דעה כאשר היא זהה לדעתם של מישתתפי עצרת ז'בוטינסקי, ראש בית"ר ומקים המדינה, רק לאחר שחתמו על העצומה הקוראת לסיפוח השטחים המוחזקים לישראל, תרמו לקרן תלחי, קראו את

בנקים ישראלים הפותחים 30 סניפים בניו-יורק אינם יורדים. הם עולים או גדלים עם הזמן

במחנה, ויתרו רק על גדה אחת של הירדן, ושמעו ברדיו ובטלוויזיה כיצד שר-התעשייה-המסחר-ההתיירות קורא לערביי ישראל לקחת טכני שביא אותם תוך חצי שעה לארץ אחרת.

בנקים ישראלים הפותחים 30 סניפים בניו-יורק אינם יורדים. הם עולים, או גדלים עם הזמן. בנקים

אלה פועלים על-פי חוקי ארצות-הברית, אך על-פי ההוראות מהארץ המובטחת אסור להם להעסיק ישראליים שירדו. בקונסוליות הישראליות מעסיקים יהודים אמריקאים שלא יעלו לישראל, אך לא ישראלים השהים בארצות-הברית. בבתי-הספר היהודיים אין מקבלים מורים מישראל ובני ישראלים, שמא יספרו לידידיהם האמריקאים שבשארל אין חוקה, שאוסרים שם על ניתוחי-מתים, שבנות "דתיות" אינן משרתות בצבא.

אך המציאות קשה מכפי שנידמה למבקשים להת-עלם ממנה. תנועת הצופים הישראלית הקימה סניף בניו-יורק, ובדעתה להקים סניפים נוספים בכל רחבי

עד לתחילת שנות ה-50 שללה הציונות המדינית את הגולה. הצורך הדחוף בדולרים הוביל את מעשלת בן-גוריון אל המהפכה הנגדית

היבשת, סניפים המיועדים לישראלים בלבד. בסוכנות היהודית יש מחלקה מיוחדת העוסקת ב"עליית" ישראלים. מוקמים בתי-ספר לילדי ישראלים. הולכת ומתהווה גולה ישראלית שהשילטון הנוכחי (וזו תהיה גם מדיניות השילטון הבא, של המערך) מנסה להשתלט עליה בשיטות מוכרות.

יהודים שלא עלו לארץ מצויים ב"מזורה". אחרי שדויד בן-גוריון נכנע ללחצם של "הציונים" האמריקאים אין עוד להשתמש לגביהם במונח "גולים". הם טוענים שאינם חשים עצמם ככאלה. אידיאולוג מתלבט של הציונות האמריקאית טען במאמר ב"הארץ", שהוא "אזרח אמריקאי עם פספורט של העם היהודי הבינלאומי", ולפיכך ברור שאינו גולה.

הציונות המדינית שללה את הגולה. היא היוותה את מרד-הבן נגד הקהילה הגלותית ונגד היהדות האורתודוקסית הממתינה לבוא המשיח. בנימיניזאב הרצל (להבדיל מוולדימיר-זאב ז'בוטינסקי) לא הוכר על-ידי האורתודוקסים כמשיח ומשתתפי הקונגרסים הציוניים היו כופרים בעיקר.

כך היה עד לשנות ה-50 הראשונות. אך הצורך הדחוף בדולרים הביא את ממשלת בן-גוריון אל המהפכה הנגדית. לאחר שכבר פרק את הפלמ"ח, חיסל גם את זרם העובדים בחינוך, רתם את ישראל אל מרכבת המילחמה-ההקרה של האחים דאלס והנשיא אייזנהאואר, הצטרף לציד המכשפות של מקארתי, ביטל את הגולה והכיר ב"מזורה". את הציונים האמריקאים הפך ל"ראשונים בין שווים" ואילו את הבית הלאומי היהודי הפך ממקום מיקלט לגולים יהודיים לבסיס צבאי ומדיני של המערב במזרח-התיכון. ברבות הימים הפכה כך מדינת-ישראל מקור סכנה לעצם

עד היום הגולו וגורשו רק ערבים - אך יתכן שעוד יבוא יום שבו יוגלו ויגורשו גם ישראלים

קיטומו של העם היהודי בעולם כולו, ובכלל זה במדינת-ישראל עצמה.

החברה הישראלית החושה הפכה לגולה יהודית ישנה, החיה במדינת-ישראל. הקואליציה הניצחית עם המפלגות הדתיות קטעה את תהליך השיחרור משילטון הגלות והדת. הסכמי הסטאטוס-קוו חיסלו את הסיכוי להקמת חברה מתקדמת, שיוויונית ובעלת ציביון חילוני. לא כוננה חוקה ישראלית. בתקופות שונות נישענה הממשלה על קולות אגודת-ישראל הלא-ציונית.

המיבנה החברתי של הגולה המזרח-אירופית הגיע גם לישראל. נוצר בסיס רחב של נותני שירותים ומתו-כים ומעמדו של עובד הכפיים והיוצר יורד לשפל המדרגה. משוררים וסופרים-מטעם זכו לכיבודים פקי-דוטיים, ומי שלא נירתם למרכבת המילחמה-ההקרה והאביה לערבים הוכתר כ"בוגד", "יפה נפש" ו"שונא-עמו".

ואם עוד נותרה חלקה טובה — הרס אותה הכיבוש ב-1967. התמונות ידועות: חיילים ישראלים פותחים באש על מפגינים ערבים. שר בממשלה מסית לגירוש הערבים מישראל. אנשי הש"ב ואמ"ן מענים אסירים ערבים. שוב מופעלות תקנות-ההגנה לשעת חירום, ירושת המנדט הבריטי. ההיסטוריה של עם ישראל נכתבת מחדש במתכונת המפוארת של הקורס הקצר של סטאלין. החינוך ה"ממלכתי" הופך ללאומי-דתי. המתנחלים הם קדושים ומתנגדיהם — בוגדים. "הנשיאים" בפורזה האמריקאית נעשים מנהיגי יש-ראל. סוחר מז'נבה הוא מורה-הלכה ופושע נמלט מצרפת — חברי-כנסת.

מדינת-ישראל, אותה ארץ-מובטחת, נר לגויים ואור ליהודים, הפכה לריפובליקת-בנות שפוטש צבאי מאיים עליה ומילחמת-אזרחים אורבת לפיתחה. וגורלה הכל-כלי כמעט שנחרך.

יהודים שהם אזרחים אמריקאים, "בעלי פספורט של העם היהודי הבינלאומי", רשאים להביע דעה בענייניה של מדינת-ישראל, בתנאי שהם טוענים במיב-רקם לראש-הממשלה הישראלי ולנשיא האמריקאי שמדינה פלסטינית אינה באה בחשבון, שירושלים תסופח לישראל והיא בירתה לנצח, שרמת הגולן היא

מדיניות המקל והגור יוצאת כמרצע מן השק. אתה "יורד" ו"נמושה" אם אינך משתף פעולה עם הליכוד והמערך. "ישראל-אמריקאי" כאשר אתה רותם את עצמך למרכבת גוש-אמונים או מטפס על עגלת אחת המיפלגות הציוניות הגדולות. חלקן — העבודה או מפ"ם — רוקדות על שתי החתונות: תוך הסתרת מצען האמיתי וחלקן בכיבוש, בניצול האוכלוסיה הערבית, בשיעבודה ובניצולה, הן מנסות להציג עצמן כחלק ממחנה השלום.

"ויזה יותר טוב מכסף", קובעת אחת המודעות של בנק ישראלי גדול. אזרחי ישראל יודעים זאת מזמן. חלק גדול מגילאי ה-20 וה-30 מבקש לעזוב את הארץ. הקונסוליה האמריקאית בתל-אביב נאלצה לעבור ל-רחוב צדדי, כדי לטפל בתורי הענק של הישראלים המשחרים לפיתחה בשקיי-שינה. פקידי ההגירה בנמל-התעופה האמריקאים שולחים את בעלי אשרות-התייר מישראל לחדר צדדי, לחקירה נוספת. קונסוליות של מדינות ידידותיות לישראל, כקנדה או ונצואלה, אינן מעניקות כלל אשרות-תייר לישראלים.

הלם עזיבת-ציון יביא את פרנסי הארץ לשיטות של טיפול בהלם. הם ינסו לחזק את הצורך בהיתרי-יציאה, בקבלת אישורים ממס-הכנסה, מס-רכוש, עיריות וכו', וינסו להשתדל אצל מדינות שונות שלא להתיר כניסה חופשית לישראלים.

הם יעלו חרס בידם.

"בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים", נאמר פעם, ועתה אנו מצויים בעיצומו של מהלך-ניסיון. בניהם ובנותיהם של העולים לציון, מכל העליות, מהגרים עתה מארץ אבותיהם.

קל מאוד להאשים את ממשלת הליכוד, בנין בית"ר ותנועת-החירות. קל, אך לא נכון. תהליך עזיבת ציון החל כבר בימי בנימי ממשלות המערך, בעיקבות המכירה הכללית של מצעים וערכים, בעיקבות הסגירה לדולר ולתכתיבי המערב, בעיקבות הקואליציות הטמ-אות עם המפד"ל ואגודת-ישראל, בעיקבות הכניעה למימסד היהודי האמריקאי, בעיקבות ההידרדרות המוסרית של עם כובש ומנצל.

ברבות הימים הפכה ישראל מקור סכנה לקיטומו של העם היהודי כולו, ובכלל זה במדינת-ישראל עצמה

לעזיבת ציון הביאו כבר פרשיות ידלן ועופר, סולל-בונה וקופת-חולים, הכניעה למולך הביטחון, התאוה לקונסנוס (מזוייף), לאחדות (מדומה) וללי-כוד (מעות). האמיתות הנוראות הן שהביאו אותנו אל נהרות בבל, שם אנו יושבים ומבכים את חלום שיבת-ציון שאיננו עוד.

היינו כחולמים — והחלום רע.

הישראלי השפוי החי במולדתו אינו יכול להפוך לבתי-ענה, או לספינסס מחריש. חלושי-דעת כא.ב. יהושע, עמוס עוז ודומיהם יכולים לטמון ראש בחולות הנוודים של תנועת-העבודה ו"מנהיגי העובדים" שבה, שימעון פרס, יצחק רבין, חיים הרצוג, חיים צדוק וירוחם משל. אלה הם עבדי האשליה העצמית, הולכת השולל והנהייה אחר הרוב. אלה ושכמותם חדלו להיות אינטלקטואלים ומורי-הלכה, והיו לזנבות המע-רץ. ובראש השועלים — ישראל גילילי, יו"ר הוועדה המדינית.

תנועת-השלום הישראלית חייבת להכיר בקיומה של גולה. עד היום הגולו וגורשו רק ערבים — אך יתכן שעוד יבוא יום שבו יוגלו ויגורשו גם ישראלים, אם במישרין, ואם תוך סירוב להאריך את תוקף דרכונם בשותם בחוץ-לארץ. הישראלים בחוץ-לארץ צריכים להיות שותפים לאמץ להציל את מדינת-ישראל מחורבן הליכוד, שסימנים רבים מעידים כי יימשך גם בימי שלוט "האלטרנטיבה" של המערך.

המערך והליכוד מגייסים את הישראלים בחוץ-לארץ לשירות מטרותיהם, ועל מחנה השלום והדימו-קריטיה בישראל לא להמתין, פן יאחר את המועד. עליו להרים את דגל המחנה בכל מקום שבו נמצא ריכוז של ישראלים, ללא מורא ומתוך יושר אינטלק-טואלי, אמניות והחלטה נחושה, שלא לאבד את הקשר עם הישראלים שעזבו את הארץ מחמת גזירות המישטר וקשיי-החיים.

הגולה הביאה את הגולה. גולת-ישראל צריכה להיות אחד מבסיסי ההיערכות העיקריים לגאולה שתבוא — אם יצליח מחנה-השלום בארץ.